

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÁ DE BONA MENA
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
 SORTIRÀ CADA DIVENDRES

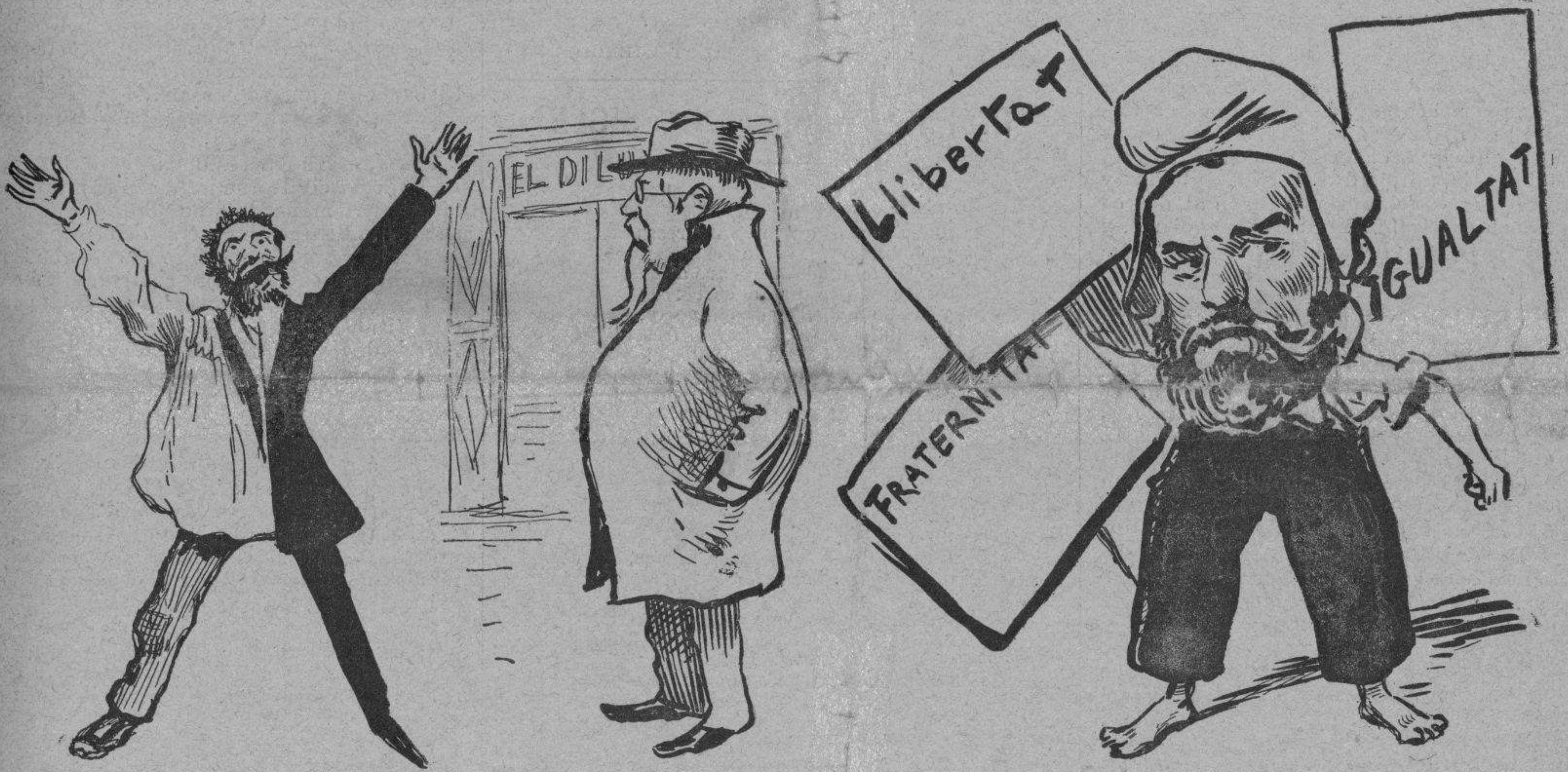
Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demés llocs de venda de periódichs

Encàrrecs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol porta 1.ª

Número solt, 5 céntims. - Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arren, per Set Ciències.—Disfressa de fi de sigle, (poesia) per A. T. A.—Sermó de quaresma, per T. Cla y Catalá.—Cançó popular, (poesia) per Joanet d' Espolla.—Felicitat, (poesia) per J. Abril Virgili.—Vagin triant, per Mustafá Xiulets de Fusta Blanca.—L' Enclusa, (poesia) per Pelacanyas.—Quento, per Lo Xamberch del Timbal.—Cantarts, Epí gramas y cosas que no son epí gramas ni cantars.—A la vora del foch.—Tele-gramas.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

FOTOGRAFIA (ANTIGUA) DE LO VISIBLE

(NOU INVENT) LA FOTOGRAFIA DE LO INVISIBLE

Aquí tenen retratats
 l' ecodel **possibilisme**

lo net de la **Salvadora**
 y en **Calsas** acampanat

DE TOT ARRÉU

Suposo que nostres, amichs barretinayres, estarán enterats del descobriment marvellós que ha fet un professor alamaný, Mr. Roentgen.

Per si aixís no fos, 'ls hi diré que aquest descobriment consisteix en uns raigs de llum tant intensos, que atravessan tots los obstacles, y fan visibles y 's poden reproduhir per medi de la fotografia, obgetes que fins are s' havian considerat com opáchs. En totes les nacions s' han fet y seguexen fentse experiments curiosíssims relacionats ab aquest invent.

Per exemple, s' ha fotografiat una clau tancada dintre de una bossa de cuyro molt doble, y no fa molts dies, deyen los periodichs, que á Berlín, un cirurgiá ha practicat una operació difícilíssima á una pobre dona que feya ja dos mesos que s' havia clavada una agulla en la ma dreta. Dita agulla 's trencá y era quasi impossible determinar lo punt ahon se trobava. Donchs be; per medi dels raigs Roentgen s' obtingué una proba fotogrífica en la qual la agulla estava representada en lo naxement de la má, y en una posició tant oblicua, que jamay s' hauria pogut imaginar, sens l' auxili del nou descobriment. De aquest modo pogué ferse la extracció ab tota seguretat.

Perque 'ls raigs de llum descoberts per en Roentgen, son tant poderosos, que s' hi podrán fer mil aplicacions. Un cigarro d' estanch, per exemple, per mes atapahit y amagat que sia, mostrará, tot seguit, las agullas de ganxo, quexals de ruch, closcas de cargol y clofollas de nou, que en son interior continga.

Ja podrá venir un d' exos oradors de meetings á vendre garsas per perdius y á donar gat per llebra; sí, prou; mentres ell s' esforará en fer creure als seus oyents que sols desitja sacrificar 's pel be del poble, y baladrejará llibertat, igualtat y fraternitat, los raigs Roentgen posarán al descobert que en son cor no hi ha mes que egoisme, y que sols desitja fer servir al poble d' escambell pera enlayrarse.

¿May dirien quin servey podrán prestar també, exos raigs? Un servey qu' estalviarà molta xarrameca inútil, las discussions de actas al constituirse las Corts. Mira pexet, quina gauga. Y aquest es de oportunitat are que venen eleccions. Es dir, que alló de passar bou per bestia grossa, ja está llest. Perque 'ls raigs Roentgen posarán de manifest tot lo que hage passat durant la elecció. Com que tenen la virtut de fer veure lo invisible, per mes que 'l paper aparéga sense mácula, ja exirá tot.

Y á un' acta que semblará mes neta que de bugada, si veurán, *trampas*, y *morts*, y *xanxas* y *tupinadas*.

¿Com volien, donchs, que LA BARRETINA, que per mes que se la moteja de *llanuda*, es amiga de la verdadera llibertat y del verdader progrés (ey, no 'ls den Calsas) dexés de seguir las petjadas de un invent tant extraordinari? Ca, barret, no sols las havem seguidas, sino que fent un gros sacrifici, havem adquirit, també, una máquina de gran potencia pera fer experiments ab los raigs Roentgen, experiments curiosíssims que continuarem practicant y dels que avuy ne doném la primera mostra.

Los italians seguexen rebent pallissas á Abissinia. La guerra 'ls pinta tant malament, que segons un telegrama de Napolis, després de haver passat revista lo rey Humbert á les tropes que s' han embarcat en aquell port pera anar á reforzar l' exercit d' Africa, se presentá un grupo de 200 persones, portant una bandera endolada y fent protestas contra tant funesta guerra.

Y mirin quinas *coincidencias*; precisament les males noticias de la campanya de Africa comensaren á rebrelas los italians després de las sacrílegas festes del 20 de setembre, desde aleshores ençá l' exercit del rey Humbert no ha conseguit lo mes petit exit en sa colonia africana.

Y encara hi ha mes *casualitats*; los xoas van armats, en gran part, ab fusells *Wetterli*, del antich exercit pontifici, los quals varen esser seqüestrats pel general Cadorna, després de la ocupació de Roma pels exercits italians, y porten encara á la culata les armes pontificies. Aquests fusells *Wetterli*, com armes fora de us, varen esser regalats á Menelik pel govern saboyá, quan Menelik feya veure qu' era amich de Italia; aixís es que are 'ls soldats del rey Humbert, SON DERROTATS AB ARMES PONTIFICIES!!!

¡Pobre Espanya! ¡Desdixada nació!

Havém pagat los milions d' en Mora, havém sofert desayres, y havem donat satisfaccions indegudas... Y en premi de tanta... condescendencia, avuy se 'ns escúp á la cara, se 'ns befa ab insults ¡Desdixada nació, condempnada á vessar á dolls la sanch generosa dels teus fills!

¡Justicia de Deu! ¿Quin cástich no merexen los causants d' exa malehida insurrecció que apár destinada á engolir tot lo jovent d' Espanya y escampar arréu lo dol y la miseria.

¿Es possible qu' encara no escarmenten los qui ab una tolerancia incomprendible, han encés lo foch en la isla de Cuba, y no procurin desbaratar l' increment que á Filipines va adquirint la masonería y 'l filibusterisme?

Y axó no ho dihem nosaltres, ho diu una carta de Manila que publica un diari lliberal de la cort, *El Correo*. Heus aquí ses paraules:

«Aquestas propagandas anti-patrióticas y anti-religiosas, que á abdos fins s' encaminen, alcançan tals proporcions d' algun temps ençá, que no basta la enérgica conducta de las autoridades pera descubrir-la.»

¡Deu tinga compassió de nosaltres!

La gent de la *Campana*, que com á masóns en sa major part, son los cómplices y encubridors dels qui han fet la propaganda filibustera á Cuba, varen organizar una manifestació de protesta, sens altre fi, probablement, que albardar, com sempre, al poble, penjarli la esquella y ferli treure las castanyas del foch sens cremarse, ells, los dits. Ah, farsants!...

Espanya que en temps del *obscurantisme* era respectada per totes les nacions, després y á principis d' aquest segle perdé sas colonias d' América, al crit de falses llibertats; y avuy, mercés á exes llibertats funestes, está perdent lo poch que li resta.... Y.... ¡Visca 'l liberalisme!

SET-CIENCIAS.

DISFRESSA DE FI DE SIGLE

¡Festa enrrera Carnestoltes!
¡Desat y no tornis més,
que á la gent qu' ara 's disfressa
ja no 'ls serveixes de rés!
S' ha fet moda dur careta
tot l' any, per surtir al carré;
y ¡ay del pobre que no 'n porta,
Com hi ha mon ja está ben fresch!
Los uns li diuen, ¡tros d' ase!
Los altres que es un ximplet:
aixó ho ve per experiencia,
m' ha passat á mi mateix,
perque vull las cosas netas
com ja comprendrán vostés.

Qui no te la cara doble
ja no es amich del progrés,
es un llanut, es un fonto,
un atrassat, un.... no res.
En mitj d' aquest mon de monas,
de micos y *ximpansés*
los hipócritas van grassos
perque fan tots los papers:
tan de butxi com de víctima,
de rey, fins de... sabaté,
los respalls saben fer corre,
lo mateix que 'ls insensés.

La veritat y la mentida
s' oposan molt, es ben cert;
donchs, no falta qui somnia
ab sa paraula y poder
(ó millor dit ab sa astucia)
ó com marit y muller;
aqueixa es la gran fal-lera
dels Carnestoltes moderns,
de certs periódichs polítichs,
descabellats, bruts y verts
que per tot arreu escampan
bruticia dels seus femérs,
aixís propagan la peste
y 'l pel de ruch va al augment.

Mes tornant á las caretas
y disfressas d' algún temps,
que 'l rey tranquil Carnestoltes
deixava á n' als seus parents
perque tots se divertissin
trés dias tan solzament,
avuy son cosas inútils
que ningú ha de menesté;

La disfressa qu' ara portan
tots los amichs del progrés, (?)
los defensors de *Don Pancho*,
los homes d' ordre y diners,
consisteix ab los adornos
y apariencias del *prudent*,
tipo simpatic y guapo
carregat de cumpliments
que sab fé 'l sant y 'l dimoni
segons lo que á n' ell convé
y las creencias de la Iglesia
per ell son indiferents,
per xó diu ab veu molt alta:
«L' home del sigle present
te de portarne careta
si vol seguir la corrent».

¡Festa enrrera Carnestoltes,
desat y no tornis més,
que á la gent qu' ara 's disfressa
ja no 'ls serveixes de rés!

A. T. A.

Sermó de Quaresma

Germans... de treball.

No cas y apreci que heu fet del meu primer sermó, no haig d' amagar que heu ha encoratjat per eix segón que fa temps volia dirigirvos, si la por de molestar vos, (aqueixa malehida por que no comenxen los de la *Campana*) no m' haguera aturat.

Gracias, donchs, per l' obsequi y per la ocasió que 'm doneu de treurem del cap un sermó paig que fa temps que hi porto, degut á la propaganda que contra la.... ¿que ho dich?... mireu que 'ls de la *Campana* 'ns tractarán de llanuda. ¿Sí? Donchs la Butlla, de la Santa Creuhada venen fent tots los que 's creuhen pron ilustrats pera no menjar de peix, ni dejunar quan n' es dia.

Suposo que tots vosaltres la teniu com jo mateix, la Butlla, y que no us doneu vergonya de dirho; aixís es que 'l meu sermó, avuy, va dirigit n' en P. K. y 'ls seus, que 'ns han xiulat fins al sense que ningú se tirés á contestárloshi.

Escoltin, donchs, senyor P. K., López y Compañía.

Vostés que son aficionats á las armas, (ja recordará tothom que un cop en P. K. se va desafiando de per riure á Besós ab un altre de la seva colla), vostés, donchs, que son aficionats á las armes, també deurán ser aficionats á cassar, y com que encara que han guanyat diners, per poder comprar boscos y vinyas, no obstant, no 'n tenen perque s' han estimat mes paper, que dona més sense tants maldecaps, y fersa malveure, suposo també, que han d' anar á cassar pels aforas, com qualsevol burgés d' aquests que vostés combaten.

Suposat tot axó, suposo *item más*, que no tenen llicencia per anar á cassar....

¡No se enfadin! Axó ho suposo, no perque pens que á vostés los agradi faltar á la Lley de Cassa y Pesca, (si es tractés de la lley de Deu, que no hi ha guardia-civils que la fassin cumplir, ja pensaria d' altre manera), sino perque com que vostés se riuen de que ab un tros de paper se puga menjar carn, y sense no, penso que també 's riurán de que ab un tros de paper se puga anar á cassar sense por dels civils, y sense 'l tros de paper no. ¿No es veritat?

Ja 's devían trencar lo cap pera trobar un argument tant fort contra la Butlla. ¡Quants de llibres devían remenar pera arriyar á trobar aquesta sentència, que cap dels sabis de Grecia 's veuria al cor de rebatre!

Veú, á mi me sembla molt clar axó de que ab un tros de paper, que se 'n diu butlla, y es un permís se puga menjar de carn, y sense, no.

Me sembla tan clar, com que V. y en López, ab un tros de paper que 'n diuen *Campana*, puguen menjar pollastres y llus, y sense, no.

Fixishi y veurá que es igual.

Si vostés, en lloch de fer burla de la Butlla, s' accontentessin ab dir que no dejunan, no 'm farián tan mal efecte, ho haig de confessar; ¡un hi está tan acostumat á veuren á dotzenas que no dejunan, ni fan abstinencia!

Es lo que va dir aquell bon capellá en una fonda á un que feya grans arremangos de que en diu vendres de quaresma menjava de carn.—Li va dir: no 's pensi que 'm digui cap cosa may vista; á casa es á casa, y lo gos que tenim, ne menjará tanta com n' hi dongui, tan si es divendres de Quaresma com dissapte de Pasqua!

Després, senyor P. K., ¿que 'n faria de volguer dejunar si tampoch podria? ¿Que ja s' ha fixat en lo treball que fa vosté? Vosté fa doble jornal, y 'ls que treballan tant no venen obligats al dejun. Apa, 'l dematí agafa la ploma y escriu á tall de matatassas de taberna; puja al campanar de *Gracia*, y desde allí, vestit ab la camisa vermella, cria contra 'ls burgesos; esgargaméllat contra los capelláns; ara 'n passa un: tirali una pedra; á aquell de allá baix un grapat de fanch; al d' aquí un raig de tinta, que si no pot fer res mes, li llensi á perdre la sotana. Després, tocat mitj dia, ¡baxa del campanar, vesten á dinar, lo que se 'n diu *opiparamente*, (los germans pagan), y havent dinat, vesteixte de burgés y vesten cap á pendre café al Ateneu; estigat allí aburrinte entre mitj dels senyors, com més encopetats, millor, y burlat dels míseros lázaros que encara esperan lo dia que la *igualtat*, la *llibertat* y la *fraternitat* campanayre, los permetrá anar també al Ateneu á pendre café, copa y cigarros.

A posta de sol entornaten á casa, y allavors pren notas pera la *Semana* de la *Vanguardia*, anant ab cuydado de reprovar tot lo mateix que has alabat en la *Campana*—ja veureu, per axó 'l pagan!

Lo dia que V. 's fixi ab lo que representa aquell treball de Jafá, (la feyna de 'n Jafá quefa y desfé) que ve efectuant fa tants anys, veurá que no es estrany que ja tinga la barba grisa, y ademés,

que no te cap obligació de dejunar en tota la Quaresma.

Ara en quant á pendre la Butlla. Si m' ha de creure á mi, no la prenga. ¿De que li serviria? Sá com llá, també haurá d'anar á la caldera d' en Pere Botero! Així es que un cop á dins, tant se valdrá que siga al primer sostre com al últim!

Aqueix es lo concell que dono també á tots los que á vosté següen.

Por lo regular los *ilustrats*, vulgo *campanayres*, no complexen cap dels tres primers manaments de la Lley de Deu; fan com l' Odón de Mal: diuen que no hi há Deu, però s'hi embrutan (que aquesta es la seva criansa). Lo quart manament tampoch lo complexen, perque diuen que son pare, es lo mico y 'l fan servir de bobarota per entretenir la quitxalla; lo quint, lo seté y 'l desé, los van abolir l' any de la Crema dels convents; lo sisé y lo nové, que son los que 'ls donan més pena, los tenen declarats, nulos y sense efectes, per sufragi universal; lo vuyté lo tenen tapat ab las *Cartas de fora de la Campana de Gracia*.

Trencats, donchs, tots los Manaments ¿qué 'n farien de complir ab aqueix insignificant del dejuni y la abstinencia?

Axó si que faria riure á n' en Banyeta! Los tocinos que son per matar, lo pagés los engrexa y no 'ls fa dejunar; donchs, lo mateix fa en Banyeta —No dejuneu—los diu,—que axís fareu mes bon caldo quan vindreu á la meva caldera.—

Y 'ls pobrets ¿se afanyan á engreixarse! y no volen menjar de peix, y....

Ab tot, fan be: la *igualtat* es un dels lemas dels *ilustrats*, y tots los dexebls y seguidors del Odón saben que son germans dels demés animals de la terra; y com que aquests no dejunan ni prenen butlla, ells per practicar la *igualtat*, tampoch ne volen pendre. *O somos ó no somos!*

Ara, nosaltres, germans Barretinayres, que no 'ns creyém ser germans de cap bestia del Parque, hem d' anar per altres camins: la Iglesia té establerts dias de dejuni y de abstinencia; los espanyols per premi dels setcents anys que varem lluytar contra 'ls Moros, tenim concedit lo privilegi de poder cambiar la mortificació de la abstinencia, per una petita almoyna, que serveix pels hospitals y per las iglesias pobres, (y no pels capellans, com predica 'n P. K., sense creurho); donchs, cumplim com fills obedients de la Iglesia, y honremnos de tenir aqueix privilegi de la Butlla de la Santa Creuhada, que no té cap altre nació del mon, y rihemnos dels que 'ns predican contra, y més encara dels que tenintla, s' amagan de dirho per por de 'ls brams que puga fer un *sabi* de la *Campana!*

T. CLA Y CATALA.

CANÇÓ POPULAR

*Ploreu ploreu ninetas
que 'l burro está malalt
té mal á la butxaca
perqué no fá ni un rat.*

Temps ha que la *Campana*
ab sos tochs esquerdat
que 'n Roca y Ruch, nos deya,
no estava en sos cavals
que mal de caps tenia
qu' estava ali trencat.

*Ploreu ploreu ninetas
que 'l burro está malalt etc.*

Qui 'n farà la bona obra
de curar l' animal
que vinga una bona anima
que d' ell tinga pietat
¡Calleu! la *Borraxina*
diu que s' en cuydará.

Ploreu ploreu etc.

Quan l' ase tira cossas
(me deya un menescal)
curantlo, es senyal certa
de que 'l remey be vá.
Carat, la *Borraxina*
bon menescal ha estat.
Mes, no ploreu ninetas
qu' está espeternegant;
puix son mal no te cura
ja fa 'l derrer badall!

JOANET D' ESPOLLA.

FELICITAT

LEMA: Cap y cor

Ab son etern batallar
que casi ni 'm dexa viure,
de desde nin, sento al cap
com mallador quan repica
lo pensament que frisós
igual qu' aucella captiva

giravolta en sa presó,
buscant per tot la sortida.

Y ab res lo puch contentí,
no para de nit ni dia;
lo pensament diu: ¡Avant!
y 'l cor ab sa llengua rica.

—Espera, li diu, espera
ja ho trobarás quant desitjas

Petit, eran mos goigs
pogué possehi joguinas,
lo pensament se 'n forjava
de grans, costosas, bonicas,
me feya veure palaus

d' argent y de pedreria,
me forjava en mon cervell
lo que quasi ni 's somatia,
y si be no eran iguals,

com mon pensament volia,
de tots modes, jo lograva
á la fi aquellás joguinas.

Lo cor deya: No n' hi ha prou,
¡axó passa com boyrinal!

Mes gran, fou un altre anhel
lo qui mon cor oprimia.

somniava llors á milers,
somniava amors, y joia....

y tot ho vaig alcançar
tots mos desitjs van cumplirse.

Mes sempre ab son batallar
que quasi no 'm dexa viure,

de desde nin, sento al cap
lo mallador quan repica,

de desde nin, lo cervell
s' empeny per trobá sortida,

s' empeny cercant quelcom mes
quelcom qu' una veritat sia

y no la puch trobá en res
ni agitat passant la vida,

no la puch trobar en lloch
ab tant que cerco la ditxa.

No m' hi perdut per buscar
la cerco de nit y dia

y 'l cor diu: Espera, espera,
que aquesta aquí no es possible.

Y espahordit hi observat
com lo mon en sa follia

la cerca per tot arreu,
los uns, dantse plers sens mida,

los altres prenent banys d' or,
molts y molts en la falsia,

mes es la ditxa del mon....
¡que mort al comensá á viure!

Avuy que já só vellet
hi vist que 'l cor no mentia,

tot se pot adquiri al mon.
tot quant lo cervell fabrica,

sigan palaus, sigan bens,
sigan posicions bonicas,

sigan gloria, siga honors
siga tot quant del mon vinga;

mes no la felicitat
que 'l cor abafany indica,

ja may la felicitat
que 'ns dongui la vera ditxa,

aqueixa no 's troba ab res
ni ab argent ni pedreria

ni ab tots los tresors del mon....
¡Tan sols Deu pot concedirla!

J. ABRIL VIRGILI.

VAGIN TRIANT

A fa dias que 'm balla pel cap de
parlarlos d' una cosa que no
dpto que te de fer molta gracia
á las noyas barretinayres, tan
las de fora, com las de Ciutat,
sobre tot las primeras, y dich
que 'ls hi te de fer molta gracia
perque 'm consta que en par-
lant de casori totas hi fan la

rialleta.

Vaja donchs, ab permis dels seus respectius pa-
res, vagin fent rotllo, callin, (que ja será prou di-
ficioil) y escoltin.

Mirin, tinch un floret de nuvis que fa fredat,
perque aquí á Barcelona hi ha abundancia de casas,
passeigs botigas, etc., etc., com á gran ciutat
que es y per consegüent no hi dexa d' haverhi
també, gran abundancia de nuvis; axó sí, no 'ls
puch parlar de aquells que no 's veuhen y que es-
tán entaforats á casa seva, á las oficinas, des-
paigs, en casas de comers, de banca, del Estat,
etc., etc., perque á n' aquests no se 'ls veu mes
que als vespres, quan encenen los fanals, y fan de
mal veure, ó be 'l diumenge al passeig de Gracia,
y está clar, un hom no se 'n pot fer prou cárrech;
ab axó, de tots aquests no 'n podem dir una pa-
raula, perqué sols á casa seva 'ls conexen.

Saben de quins los hi puch donar rahó, y dels
que vaig á parlarshi, es dels que tant si plou com
si fa sol, tant si es festa com dia feyner, tant si
fa fret com calor, son l' adorno dels passeigs, y
desempedradors dels carrers de Barcelona.

Van á collas, y cada una está formada de dife-
rents elements, y n' hi ha de tot l' any, de tem-
porada, y fins de passa, com las guatllas.

N' hi ha de fora, d' aquells que venen á passar l'

hivern á Barcelona, com los pardals, y que en lloch
de llicenciarse y doctorarse mes tart en Medicina,
Farmacia, Dret, etc, pendrán lo titol de llicenciats
en lletres de cambi, doctors de Ganduleria, etc.,
etcétera.

Aquesta patoleya solen anar als dematins á una
mateixa Universitat, no la oficial, sino la *Lliure*,
perque estudian privadament, de jugar al billar,
montar ab bicicleta, y tots solen jugar al burro, y
fins n' arriban á sortir mestres, com mes tart ho
aprecian sos pobres pares.

Vaja que d' aquests si 'n volen algun no han de
fer mes que venir á Barcelona, y donar un tom pels
cafés dels voltants de la Universitat y n' hi tro-
barán á dotzenas, advertintlos que es terreno ben
preparat pera vostés, perque no n' hi há cap que
no pensi en tenir nuvia, y fins mes d' un s' alaba
de tenirne un parell.

Ne tinch d' alló que 'n diuen de la *crema* ó ay-
ga lifa, que creguin que no hi ha mes que veu-
rels d' una hora lluny, pera distingirlos; y fins si
passan aprop, ni veurels, puix basta ensumar la
flayre de perfums que portan, pera saber que per
allí passan.

Los tals, son fills de bonas casas, prenen xacola-
ta ab melindros, ó café ab llet, á les deu del ma-
tí se rentan ab aygua florida, s' empastifan lo
cap, de pomada, molta pomada, portan los cabells
llarchs á lo artista, y quan han passat mitja ho-
reta devant del mirall per veure si la corbata se
'ls coloca be y ensajat la cara que posarán y la
rialleta que farán quan vegin á n' aquella que se-
gons diuen s' está cosecant, morint y desespe-
rant per ells, llavors se dirigexen á la Rambla de
las Flors, ahon se 'ls veu tan abiat ab uns *sobre-
todos* que tenen un parell de pams de llargaria,
com ara, que fins los hi tocan á terra.

Després de donar unas quantas voltas ab un ay-
re que sembla que diguin jo so 'n Bismarch, l' he-
roe de la conquista del Castell de Tornatal-llit,
que axó es la lluna, servexen d' adorno á las tau-
las de las floristas de tan hermós passeig.

Allí si 'ls volen sentir com contan las desgracias
que fan entre vostés, fentlas patí d' amor, las El-
viras, Consuelos, Adelas, Rositas y Rosarios que
ploran desconsoladas esperant l' hora qu' ells han
de passar á veurelas al balcó, al passeig ó al tea-
tre, no han de fer res mes que posarse ab dissimu-
lo per allí aprop y ¡ja ho sentirán! perque creguin
que aquests de la *crema* hi ha que confessar que
vaja, tenen molt, pero moltíssim partit, ey, á lo
menos ells ho diuen.

Moltes colles, van per seccions, y com aquell qui
diu per barris; de modo que cada una, *treballa* en
diferents llochs, y cada dia s' hi veuhen los mate-
xos. Passeig de Gracia, Ramblas, Parque, carré
de Fernando, etc., etc., allí 's troban, casi 's pot
dir sense adonarsen, lo qual se compront perque
ellas ¿saben qui vuy dir? *ellas* (potsé alguna de
vostés) diu que ja 'ls hi saben y.... está clar, ¡qui
es que 's pot contenir d' anar á veure aquell pom
de joventut florida!

Ja fa algun temps que 's va formar una colla,
res, uns bons xicots, entre 'ls quals hi há algun
hereu que fa fer l' ull viu á mes de quatre mares,
pero ¡qué 'n farém! de tan serios y formals que 's
volen presentar, han comensat las noyas á pen-
drels alló que se 'n diu la papeleta de defunció, y
no conexen á n' aquesta colla, mes que per la de
'ls *ensopits*.

¡Ah! me 'n descuydava un altra; oh! sí, y que
creguin que no dexa de tenir la seva importancia,
perque tots son fills de casas bonas, pero axó sí, no
tenen gayre que triá perque son tallats pel mateix
patró. Figurintse un parell de canyetas llargas, al
cap de munt de las quals hi ha un violí, sobre del
violí alló que s' en diu una *carona de pasqua* y te-
nen una idea exacta de la major part dels indivi-
duus d' aquesta colla, que á la primera volada que
va volguer fer va ser admirablement batejada.....
la colla de las sopas.

Ara, vagin triant.

MUSTAFÁ XIULETS DE FUSTA BLANCA.

L' ENCLUSA

LEMA: ¡PIM... PAM!..

Cada jorn, al trench de l' auba,
quan tot just ne canta 'l gall,
ja se sent dins de la farga,
lo soroll qu' ab mi fa 'l mall.

Tot es gloria,
tot respira,
quan se sent;
¡pim pam!
¡pim pam!

Es l' obrer qui 'l mall empunya
y ab ell, torsa lo metall,
un bon fill de Catalunya
de l' exercit del treball.

Y ell ne canta

y ell s' alegra
quan se sent:
¡pim pam!
¡pim pam!

Es la roja barretina
son barret mes estimat;
y al meu cap per igualarla
m' hi posa 'l ferro cremant.
Llavors pica
embellintlo
quan se sent;
¡pim pam!
¡pim pam!

Al divendres al mitj-dia
quan escalfa mes lo sol,
per llegir «LA BARRETINA»
jo li faig de faristol,
y alegroy,
torna al treball,
de nou sentintse:
¡pim pam!
¡pim pam!

Cada vespre de dissapte
apagan tots la fornal;
llavors, l' amo desseguida
al farré paga 'l jornal.
Lo mall y jó
quan nos besam
dihem: ¡Adeu!
¡pim pam!
¡pim pam!

Lo diumenje com qu' es festa,
ni la sombra sols li veig,
puix despres d' anar á missa
se 'n vá ab sos fills á passeig;
y 'l dilluns
torna á estimám,
y altre cop
¡pim pam!
¡pim pam!

De las huelgas partidari
no n' es ni mica ni gens,
ja 'n te prou ab lo salari
per poguér viure content.
Y la vida
va passant,
fent ab mi:
¡pim pam!
¡pim pam!

PELACANYAS.

Menció honorífica en lo 8.º Certamen de LA BARRETINA.

QUENTO

N certa casa tenían 2 gats y 3 gossos, qu' estimaban molt mes que al criat: heus aquí que si algún día sobrava algún tall, primers eran 'ls gats y gossos que 'l criat; després de l' amo y de la mestressa, eran aquells animals: de modo que moltes vegadas 'l criat, si aixis ho puch dir, se moría de fam, quan els gats y gossos anavan ben tips y grassos. Dels gossos l' un se deya Palanca l' altre Farell y l' altre Viola y del gats l' un se deya Caseta y l' altre Mico. Heus aquí que 'l criat temps ha que rumiava com ho podia fer pera poguer arregar los talls que donavan als gats y als gossos y may havia sapigut com ferho, fins qu' un dia comensá á dir al amo y á la mestressa que tota aquella patuleya d' animals eran dimonis. Ells no ho volían creurer ¡está clar! Un día 'l criat agafá una creu en una má, y un bastó á l' altre, tanca 'ls gats y gossos en un quarto, y allí, ensenyantlos la creu 'ls va afartar de garrotadas. Al día següent feu lo mateix, y ho va fer fins que 'ls gats y gossos encare no veyan la creu, ja 'n fugían mes depressa qu' un llam.

Al cap d' uns quants días torná á dir als seus amos que 'ls gats y gossos eran dimonis, y 'ls afegí:—Mirin, un día portava la creu de la cambra meva, á la de vostés, com me varen manar, y helsiaquí, que tant 'ls gats com 'ls gossos, al veurerla, se enfurismaren de tal manera, que se 'm llansaren sobre de mí, se enfilavan per las parets y jo vaig tenir que fugir á corre-cuyta.

—Potser somniavas.
—No, senyors, no, y si volen 'ls ho faré veurer.
—Vejam donchs.

'L criat se 'n va, agaia la creu y un bastó y avants de ferho veurer als seus amos, 'ls hi doná unas quantas singlantadas á cada un y 'ls feu anar á la sala ahont hi havia 'ls amos. Entrega la creu á la mestressa é hi feu entrar 'ls gats y gossos, y aquests, com que 's recordavan de quant 'ls varen apallissar, encare no vejeren la creu, quant tots se posaren á fer salts, á fugir, á amagarse y hasta un s' enfilá á sobre de la mestressa y li esquinás 'l mocadó de seda que portava el cap. L' amo

arrencá á fugir, la mestressa també, ensemps que cridaven ¡Jesus! ¡Maria! ¡Josep! y tot seguit manaren al criat que 'ls matés tots.

D' aquella hora en avant, 'l criat s' atipa ben bé y..... ¡qui es rich que s' espavili!

Segle dinou, segle de las llums..... apagadas, que imitas tu lo que feyan ja 'ls pagans ¡veyam! si arrivarás, á la grau burriqueria d' adorar als irracionals per Deu. Es que en aquest segle en moltes casas montadas á la moderna, se respectan mes 'ls gats y gossos que 'ls sirvents.

LO XAMBERCH DEL TIMBAL

CANTARS, EPÍGRAMAS

Y COSAS QUE NO SON EPÍGRAMAS NI CANTARS

Cantars

Si voleu escrits sens solta
articles sens such ni bruch
La Campana n' es farsida
puig son escrits per un...

Director de La Campana
no t' enfadis, ten paciència
puig si acás te dich axó
es la veritat pura y neta.

CAP DE LLÚPIA.

Epigrama

Robaren á un pobre conco
un pegat de tiacalon
que va comprar, no se ahont,
pera posars á un floronco
que tenia al mitj del front.
Y al veurers burlat axi,
fent referencia al bribó
esclamá fora de si
petant de dents:—Tant de bó
que l' hagi de fer servi.

PERET DE L' ALIGA.

Anant contra, 'n Pere Bobo,
del dret de la propietat
un seu llibre ha titolat
«La propietat es un robo».
Mes com que sempre t' 'l cor
diringiv á n' als diners
hi posa sens pensá en res
«Es propietat del autor».

ESTORGA.

Impossibles

Per un fustér, fer las portas... de la mort.
Per un lampista, soldá 'l canó... del coll.
Per un artillér, tirá ab balas... de cotó.
Per un texidór, fer telas d' aranya.
Per un metje, curá un malalt... de conveniencia.

UN COLOMÍ QUE NO VOLA.

A LA VORA DEL FOCH

Entre estudiants.
—No sé com t' ho fás per guanyarte la vida.
—Ab la ploma, respongué l' altre.
—¿Que escrius á algun diari?
—No, escrich cada día al meu pare, que m' envii diners.

Un pollastre preguntá á la seva senyora. ¿Si 'm morís be deurias assistir al enterro? Ab mol gust, respongué ella.

Un sastre envia l' aprenent á casa d' un mal pagadó; quant torna li pregunta. ¿Ja sopeso que t' ha rebut malament? No, respongué l' aprenent, de tan be que m' ha rebut, m' ha dit que hi tornés.

SETS Y NOUS.

Telegramas

Cervera, 4, 11 n.—L' enterra morts, trobá en lo cementiri d' aquesta ciutat, nits enrera, una carta enérgica protesta, en la cual hi firmen molts dels morts que allí están enterrats, quexantse dels brams que hi van á fer, un cop cad' any, los esquilats de Cervera, brams que per cert no 'ls curan de res y en cambi, acaba dita protesta demanant oracions, cosa mes cristiana, caritativa, y consoladora per ells.

SENTIT COMÚ.

Sant Hipolit, 4, 10 m.—La sanch de nostres soldats—pe 'ls Campaneros res val—puix com salvatges passats—han celebrat Carnaval.

UN DE LA LLANA.

Sant Quinti de Mediona, 4, 9 m.—Los civilisats Campaneros d' aquest poble, quan van enterarse de que 'l goig d' en Calsas cantava á tota veu, acordaren durant aquest carnaval, ballar mes que may en celebració sens dupte, dels infelissos joves espanyols que moren á Cuba, y del pesár que moltes familias sufren per sa perdua y ausencia.

Y com lo virtuos Senyó Rector excitá á que no 's fés semblant salvatjada, han tingut fins la barra d' enviar sa queixa á la asquerosa Campana de Gracia.

A. BESTIAS.

TRENCA-CLOSCAS

Conversa

—Cap ahont va senyó Ramon?
—A buscá un xich de menjá.
—¿Quina bestia té?
—Carat si entre 'ls dos ho hem dit ben clá.

RIERA SASTRE NEGRE.

Endevinalla

No 'm moch may del cap del ase
y dintre 'l llach, me veurás;
sense mí, no hi ha cap cas
y no 'm puch moure de casa.

JOSEPH MAS.

Rombo

*
* * *
* * * * *
* * *
*

1.ª ratlla consonant, 2.ª en las poblacions de la costa n' hi ha, 3.ª nom d' home, 4.ª pera navegar y 5.ª vocal.

MIRRIU.

Xarada

Pera enviar la prima terça
á algún lloch que sia lluny
se necesita lo TOT
per que vagi mes segur.
Per no tres prima la roba
quan un s' acosta á algún punt
s' ha de mirar ans de tot
pera veurer si está brut.
Lo dos prima contra Deu
castigat ab rectitut
será en eixa vida y l' altre
perque Deu es molt bó y just.
Ja he endevinat la xarada
sembla que me diu algú.
Es... be, vamos, no ho vuy dir
que ho endevini quiscun.

UN AMICH DEL BORJAS.

Solucions als trenca-carbassas del número passat:

A la xarada: Mar-ga-ri-ta.
A la targeta: Puerto Príncipe.
Al geroglífich numérich: Patria.

CORRESPONDENCIA

Caracalla: massa serio.—Torrentbó de la bala guanyadora: ja n' hem parlat molt, pero veurem d' aprofitarho.—A. S. y C.: com obro la correspondencia 'ls dies saptas, fins aquesta setmana no 'ls rebrá.—J. Rosés: está mal versificat —Palluch Nau Carinyo y C.ª: no fá 'l pes.—Epigramátich: lo que 'm diu tan sols 'l prech en broma; de 'l que envia aprofitarem los cantars.—Gilavert Escallat: lo d' aquest cop no marxá.—Angel Montanya: mirarém d' arreglarho.—Lo Xep xich, Presechs Peles, Llordella etc., Angelet de la Satalia, Noy Pau Pistolas, S. E. P., Lo alegrat d' Iborra, Japet de l' orga, Luis Jové, Un manobre Gay Saber, Pepet Giup, Faluga, Tulin, L' home del barret, E. H. S., Jofre 'l pelós y Sigronet: moltes mercés de 'l qu' envian y de tots s' aprofitará quel com.—R. T. T.: ja n' hem parlat de cert modo y vos ho tracta massa descarnadament y no convé.—A. T. A.: mirarém d' aprofitarho.—Pere Picapiuyas: lo de senllás es poch clar y per axó resulta manso; vegi d' arreglarho.—Pel d' artista, Isaach Adam, Janeta melt, Gonnella poétich, J. Robert P., Gat Escallat, Un amich del Bolero, Senyor Bufafochs, Mort de fíctich, Un escombriayre, J. M. Soler, Un Olotí, Monsnier, L. Orolá, Contra Esquellas y Campanas, Alea de de cá 'l Conill y Aucell de pas: lo de vostés per rahons molt diferents que m' es impossible detallar pera no fer interminable aquesta correspondencia, á greu sentiment meu, no puch aprofitarho.